

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§.14. Confestim accurrit ad vocem Pastoris: indicium hoc est prædestinatorum, quod Apostolus in seipso dedit, & declaratur in Noe, sicut reprobatorum est dicere Cras cum Pharaone.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

Isai. 13.
& 34.

dia omni spiritus inmundi, & custodia omnis voluerit immunda & odibilis. Et quales enumerat Vates Isaias: Requiescent ibi bestie, & replebuntur domus eorum draconibus, & habitabunt ibi struthiones, & pilosi salubunt ibi, & respondibunt ibi vulture & syrenes in delubris voluptatis. Legam hæc

V. VII.
Cuius conuersio describitur.

verba requirunt enodationem. Conspicit animam suam perditam, samam in lamen, honorem in honorum, fratres ignominia notatos, Deum offensum, infernum dilatatum, demones ridibus leonum feroces vt eam sibi pradam faciant sempiternam. Bone Deus: qualis tunc illa? Quam turbata? Quam attonita? Quam anxiosa? Quam a nativo calore palefit? Qualiter oculi coincidunt? Qualiter vultus contristatur? Qualiter oculi fontes sunt lacrymarum? Qua ratione manus suas excipit nitidissimas, easque in pectus retorquet atrocissimè. Perpendo mimos & discolos illam circumambulantes, quo stupore capti sunt, quomodo vnus alterum cubito tangens dixerit: quid est hoc? Quæ hæc tanta mutatio? Quid eam affligit? Quid vidit? Quis sic eam immutauit? Perpendo illos ad ipsam accedentes: Domina, an quid tibi molestum est? An quis te grauius offendit? En qui se offerat in tui obsequium. Heu charissimam, te ponderet illa quod Isaias in casu lamentabili

Isa. 22. 4.

Accedite à me, amare vobis. Nolite incumbere, vt consolemini me. Procul hinc nec me lacrymantem impediatis: etenim lacrymarum ego non ratio nem. An iudicatis vitam meam talem fuisse quam non deplorem? Præua tibi ignoscere exempla quibus vobis lapis sui offensionis & petra scandali, nullus me vestrum sequatur, nisi forte peritentem.

Abit illa, in domum suam, secedit mare facta lacrymarum, cuncta sua deponit ornamenta, mundumque muliebè, se ipsam miratur, manus suas econtorquet, & qualibet operatur extrema. Heu Magdalena, qualis modo honor tuus? In quo statu viget anima? Qualis tibi Deus? Quam rationem, o misera, de te ipsa reddes, gratia Dei tui facturam passa es, & patrem tuum dulcem & benignum tibi effecisti inimicum, diuino tuo sponso iniuriam adultera intulisti, fratres tuos stemmate nobiles confudisti, progeniem tuam illustrem maculasti, mundo scandalo fuisi non tolerando: te ipsam tradidisti Satanae mancipium, te possedit in ætuis, te flammæ manent æternæ, damnatorum tormenta parata sunt tibi sempiterna. Heu Domine mi, qualem illa filia metetur per am, quæ profuga de talis fugit parentis domo, in tantam tui nominis iniuriam? An fieri poterit, vt ego illa sim quæ sic laxis habens meâ

quæsi corca petitionem? An talis vnquam Pharaonis fluctibus absorptus, vt ego cimum culparumque pelago me video demersam? Quid agam? quomodo ausa comparere coram eo quem tot meis sceleribus prouocauit benignissimum: qualiter mulier ita sordida & abominabilis ad tantam accedet puritatem, tantamque munditiem? Brachium Dei forte est, quo gigantes prostravit qui illud extenderunt, & qualiter ego mihi hæc illud ad indulgentiam? Leo est fortissimus, & quomodo eius me vnguibz iniiciam? Ignis est consumens & vorax: ego fornium & palea, quid de me sperandum si propius accessero? Petra est durissima qui conterit eos super quos cadit, & ego lagena lutu fragilis, quid actura? porro tandè si magna sunt peccata mea, maior est eius misericordia: ad hoc tribunal ego rea mortis appello, cotam eo me prosternam: si namque Dei brachium forte est, patier & manus illius adeo flexibiles, vt de illis optime dicat experientia edocta sponsa charissima: *Manus eius torquætes aurea.* Si Leo est rugiens & robustus pariter generosus est qui pedibus suis prostratos non dilaceret, sed ignoscat. Si ignis est, mare proferam lacrymarum, si petra est duos proferam canales oculorum meorum ad pedes illius: quia *Gutta enim lapidem.* Tales aliaque rationes peccato suo voluebat quas eleganter innata sibi ponderant eloquentia D. Ephrem Syrus & D. Chrylsto. per hoc igitur intelligens Christum recubuisse in domo Pharisæi, nullam trahit moram, confestim egreditur, accelerat atque eius pedibus conuicta prosteritur: *Vt cognouit quod Iesus Christus.*

§. 14. Confestim accurrit ad vocem Pastoris: iudicium hoc est predestinatorum, quod Apostolus in seipso dedit, & declaratur in Noë, sicut reprobatorum est dicere Cras cum Pharaone.

Præmam hic videbis conditionem ouiu Dei: nam audita eius voce confestim se præparant ad illum itura, videntque quod illum in domo Pharisæi esse: & apertura omni seposita *Eccle. 8. 6.* mora eò festina proficiscitur: An ergo Magdalena ne vel paruum trahis moram? An ignoras à Magdalo dictum: *Omni negotio tempus est & oportuna* leua vt *nitat*: Quis ignorat conuicti bonâ non esse opportunitatem, vt eo quis tédar ploraturus & gemitus festinat editurus? quia sicut *Musica in luctu importuna ad Christum.*

Eccl. 2. 6 est narratio, meo quidem iudicio non minus impotens, videntur alacritati & festivitati lamenta & suspiria. Femina nobilis in omni bene instructa comitate, an non fatebitur defectum, committi vrbauitatis, si ad domum properet alienam fulura lachrymas, ubi hospes illius omnia vult spirare iucunditatem? An satis non erit vt fiat hoc vel ad ortum solis, vel ad occasum? suspiraret hoc, nisi ovis esset Dei: quæ enim tales sunt crastinum non expectant: nam illas David præmouit ne diutius expectent, sed Hodie si

Ps. 74. 9. Ser. 16. de verb. Do. mini & ser. 164. de temp. Ep. 83. ad Orea. II. Coruus autem nequaquam: etenim anima prædestinati quæ de Deo per creationem egressa est, ad eum regreditur per gloriam, reprobi vero minime. In quo igitur figura sunt? Cantus columba: est verus reprobus, cui proprium est ingemiscere, suspirare, & lamentari: coruus autem non nisi Cras, columba Cras introuat. Iudicium est futuræ saluationis prædestinatos.

Exer. 9. 4. essent: Gementes, dolentes, & fientes. Veruntamen nullum habes certius damnationis iudicium, quam perpetuo ore proferre Cras, cras. Restituè aliena: Cras. Peccata consistere: Cras. Procam dimitte inhonestam: Cras. Remansit fors (ita Diu. Aug.) in voce coruina: quia non habuit gemitum columbinum. Cras cras corus est: gemit ut columbus tunde pectus. Illud liquidd conpice in prototypo prædestinatorum & alio reproborum.

D. Avg. Tom. 10. Paulus quæris tu es? Quo fine te Deus statuit id hæclesia sua? In exemplum peccatorum prædestinatorum: Christus Iesus venit in hunc mundum peccatores saluos facere, quorum primus ego sum: sed in eo misericordiam consecutus sum, vt in me primo ostenderet Christus Iesus omnem patientiam, ad informationem eorum qui credituri sunt illi. Quæ

III. QUA ratione dicat se D. Paulus primum peccatorem. Quæ ratio dicitur? An ergo nulli antequam tu nascereris, fuere peccatores? Ab initio quo Deus creauit mundum, pallus est peccatores, tu verò protestaris dicens quod ceperunt esse peccatores, quando ceperunt esse & homines: quandoquidem eorum primus talis fuerit, vt omnes per eius peccatum peccatores constitutamur. Ex præfatis verbis ait Doctor Angelicus quoddam sumpsisse hæreticos, quod cederent animarum transmigracionem quodque quorundam morientium animæ reuertentur

aliaque intrarent corpora & nascerentur, quod anima Adam ingressa esset in corpus D. Pauli, eoque sensu dicere potuerit: primus sum ego peccator. Verum manifestam hoc continet hæretism. Scipsum Apostolus vocat primum peccatorem, inquit D. I. hom. non quoad tempus, sed quoad scelerum grauitatem phrasim ecclesiam est S. Scripturæ vocare primum in aliquo genere, eum qui principalis est. Ita dixit de Alexandro Magno: Qui primus regnauit in Grecia: quia quamuis alij Reges imperarint in Grecia, tamè ille uos omnes longè præcessit antecessores: quia tantum Græcorum extendit regnum, vt illud in mundo reddidit omnium illusterrimis: sed attonde parumper, inquit Theologiæ solitudinissimus; nec enim illud etiam verum videbitur: cum alij fuerint flagitiosi ipso. Paulo nequiores: quia quis dubitat quin talis fuerit Iudas proditor Annas, Capphas, & sceleratissimi sacerdotes: si namque Paulus Christum persecutus est ait ipse. Ignorans feci: illi verò tantam filli mouerunt persecutionem, vt eum crucifigerent sola fridentes inuidia.

Quando Apostolus se primum omnium reputat peccatorem, intellige eum D. Thom. de peccatoribus prædestinatis tandemque saluatis: Est primus, non quod fuerit maximus peccatorum, qui tunc erant, sed maximus inter peccatores saluatos. qd. Venit peccatores saluos facere, quorum scilicet peccatorum saluatorum ego sum primus. Sicut eorum maximus fili, ita me posui primo loco: vt in me haberent peccatores exemplar qui saluandi sunt: Vt in me primo ostenderet Christus Iesus omnem patientiam ad informationem eorum. Quis est cantus tuus? Columba: gemitus: Testimonium mihi perhibente conscientia mea in Spiritu sancto: quoniam tristitia mihi magna est, & continuus dolor cordi meo: optabam enim ego ipse anan thema esse à Christo pro fratribus meis. D. Hic hoc declarat, quod loqui voluerit de te post quo zelo motus indifferetio populi sui, fratrumque Iudeorum Christum persequeretur. Testem inuoco Deum (inquit) in animam meam dolorem me pati in corde grauissimum quando illius sum memot temporis quo Christi inimicus fui perduellis: semper animam meam dolor opprimit acerbissimus. Videamus modo quid vocatus respondisti? Numquid in crastinum distulisti? Non distulisti: Cum placuit ei Ecce. Et vocatus per gratiam suam, continuo non acquiescens carnis & sanguinis. Quam primum me vocauit, vocem illius audiui, illique me subdidi, & deserui quascumque præ manibus habebam instructiones & litteras, ca-

1. Mach. 1. 1.

1. Tim. 1. 3

D. Tho. In c. 1. ad Tim. lec. 4

Rom. 9. 23

VI. D. Paulus vt coluba gemitu respondit. Gal. 1. 10.

1. Tim. 1. 16.

III. QUA ratione dicat se D. Paulus primum peccatorem.

47.9.7.

phonatias & ita me tradidi manibus illius, ut dixerim: *Domino quid me vult facere.*

Hic est, ita hic est peccator prædestinatus. Hic ille est nobis datus in exemplum qui monet omnes ne differant in crastinum sed continuo siue in puncto se convertant. Sicte gradum Apostole sanctissime. Nonne dicit se postum à Domino, ut in te patientiam si am eum peccatoribus ostenderet infinitam, & longanimitatem qua præsolatur illos incomprehensam? *Vi in m: primo ostenderet omnem patientiam ad informationem eorum, qui credituri sunt illi in vitam æternam.* An ergo hæc clarius patientia non patefecerit, si vocante se semelquis in peccatis pernicax hæretes, & dicente tibi: deserte peccata, noua tu committeres & tantò tu contumaciò in culpa perseuerares, sicut ipse se sententiam rogaret ut illis

Ro. 9.13.

penitens reuertentes? Attendas velim, quod me exemplum non elegerit exemplum peccatorum omnium sed saluandorum, illorum de quibus conijcere possumus, eos esse prædestinatos: *Qui credituri sunt illi in vitam æternam.* Liquido probat Deus in me misericordiam suam magnitudinè erga peccatores, atque ex illa qua me præuenit misericors, eximiam concipere possum fiduciam, quotquot

IV.

D. Paulus

tales sunt peccatores. D. Chrystostom. *Ad corinthios.* in mationem illorum & declarat quaedam similitudine: *Sit verbi gratia ceteris quaedam popalosa, cuius ius ceteris malis sint, ubi plus, alij minus, omnes tamen peccatis obnoxij. Vnus autem inter ceteros sit sceleribus clarus, ac præ omnibus supplicij dignus: quippe qui omne genus nequitiæ exercuerit. Si igitur dixerit quispiam Regem omnibus velle iustus dimittere, non fides verbum adhibetur, siue si videt eum qui plus omnibus, grauiusque deliquit venia fuisse donatam. Nulla enim iam ambiguitas remanere poterit, quia omnibus ignoscere velle existimetur. Rex qui cum ab soluerit, qui erat præ ceteris peccatoribus insignis: hic & Paulus ait &c.* Clarissime patet in me Deus prægrandem suam erga peccatores misericordiam & immensam suam patientiam: eum enim tanta forent mea crimina, tam enormia, longohue tempore continuata, patienter tamen me tulit & expectant & si stinuit infatigabilis cuncta ignouit inique suum creauit Apostolum. Porro statui me ut exemplar peccatorum prædestinatorum & saluandorum, qui in hoc sibi debent prospicere ut mea seclentur vestigia, nec hac abutantur patientiâ, sed à Deo vocati & illuminati, continuo non acquiescant carni & sanguini. Quando vocauit me mille mihi caro proponebat argumenta, fundata in immensa Dei patientiâ, quibus mihi moram in-

Gal. 1.10.

† 42

No. 4 in

C. 4. prima

ad Timot.

ijceret: tempus adhuc superesse, crastinum illucscere, anno proximo, Deum esse patientissimū, locumque date penitentiæ: porro aures his nō præbui rationibus, non enim exemplum sum & signum talibus diuinæ patientiæ; illi potius suâ possunt timere perditionem: sed illis sum qui prædestinati saluantur: *Qui credituri sunt illi in vitam æternam?* tales autem moras non necunt, sed quàm primum Dei vocem intelligunt, velocius accurrunt: *Vocauit me per gratiam suam &c. & continuo non acquiesci.*

ijceret: tempus adhuc superesse, crastinum illucscere, anno proximo, Deum esse patientissimū, locumque date penitentiæ: porro aures his nō præbui rationibus, non enim exemplum sum & signum talibus diuinæ patientiæ; illi potius suâ possunt timere perditionem: sed illis sum qui prædestinati saluantur: *Qui credituri sunt illi in vitam æternam?* tales autem moras non necunt, sed quàm primum Dei vocem intelligunt, velocius accurrunt: *Vocauit me per gratiam suam &c. & continuo non acquiesci.*

VI.

Si quid intelligo potest illud aptè declarari per historiam illam quam legimus in libro Genes. Allegoria Ob ranta tamque execranda scelera, qualibus de hiltomundus iniquabatur immodicè Deus itomaria Artæcharatur: *Omnis quippe caro corruerat viam suam, Noe.* Modum loquendi consideration ait: omnis caro sequebatur viam suam: quasi dixisset: omnes homines suos sequebantur affectus, passiones & carnis inclinationes: cum enim sciamus illas omnes spiritui & rationi repugnare, ut ait Apostol. sufficere hoc ad indicandum omnes plenos esse seclentis: sed ait: *Omnis caro corruerat viam suam.* Quibus indicat illa non fuisse crimina de grege communita, qua committuntur carnis indulgendo desiderijs, sed extraordinaria corruptorum appetituum contra ipsam carnis naturam & naturalem eiusdem inclinationem. Delere statuit Deus mundum, ceterum quia dum magis ira illius incandescit, misericordiam suam recordatur, sicut Propheta testatur, egit ut tali modo mundum extingueret ut aliqui remanerent in quibus esse & natura hominis salua conseruaretur. In eum finem iussit à Noe arcam fabricari. Illam fabricauit centum annorum curiculotantotot quippe tempore voluit differre Deus, ad misericordiam suam ostensionem, vtque si saltem ex huius fabricæ Noe conspectu, meliores sibi prospicerent.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

Gen. 6.12.

cop. Veronenſis opinatur quòd etiam textus Hebraicus magis promptam declarat obedientiam: quod enim in noſtro legitur: In articulo legitur puncto diei illius id eſt ipſo instanti illius diei ingreſſus Noë cum cæteris in arcam, & ſtatim clauiſe à foris oſtium Dominus. Multa ſunt hic conſideratu digna. Dicito mihi ſanctiſſime Patriarcha, ad quid ita feſtinas? An non Deus te verbis expreſſis ſecurum reddidit, delinunt non mittendum niſi poſt ſeptiduum? Cur ergo illic adhuc non moraris, & labentibus illis aëre gaudeſ amplifiſimo & luce ſolis gratiſſima? Ne teipſum tam anguſta coarctes, manſione, tempus etenim habebis ſufficiens, vt illam ingrediaris. Deinde quid feſtinat Deus arcam concludere: cum nonniſi poſt ſeptiduum miſſurus ſit in inundationem?

VIII. Cur Deus oſtium foris recluderit.

Perpeade primò cum D. Chryſoſtom. quem ſuſe ſequitur D. Ambroſ. quàm congruè declarat Deus longanimitatis ſuæ & patientiæ magnitudinem: cum enim centum annis ſuſtinuiſſet eos expectans poſtquam Noë præcepit: vt homines diluuiò à ſe mittendo periret, etiam tempore hoc elapſo, & extructa iam arca, & Noë cum cæteris illo incluſo, quo cuncti viderent quòd per hoc illis ſignificaret vicinum iam inſtare diluuium, nihilominus ſeptiduo diſtulit illud, mundo concedens contrectandi ſe tempus, per hoc omnem reiſcindens fiduciam alterius largioris, atque ad tam breues dies illos reducendo: quia quantumlibet obduratus ſit aliquis, ſi iam proximum & quaſi ipſeſ videret ſupplicium, ſe continet, vt vidimus in Ninivitis: nam illis non niſi quadraginta dierum conſeſſo tempore, ad meliora conuerſi ſunt. Attende bonitatem diuina excellentiam (ſic mone D. Chryſoſto.) qui modo poſt tantam longanimitatem etiam nunc ante ſeptem dies præcedit, volens metu emendationes illos reddere, & ad poenitentiam illos reducere.

D. CHR. Ho. 24. in Gen. poſt med. To. 1.

IX. Dei patientia erga peccatores expenditur.

D. AMBR. L. de N. & c. 13. in prim. T. 1.

Conſuetimus quidem negligentes eſſe, quando diſſertur & protrahitur poenitentia. At ſi vicini ſumus, qua offendere poſſunt, tunc humiliamur & plurimam oſtendimus conuerſionem, id quòd in Ninivitis contigit &c.

ſuſpenſos ad veniam cogere poſtulandam, quo dum periculum future mortis horreſcenti impietati atque iniuſtitia renuntiant: vt hinc quoque Domini elementum colligamus, quia multorum malorum offenſionem à conſtitutione mundi in finem vſque tractam, paucis diebus ſi poenituiſſet eos, valuit relaxare. O qualem patientiam! O qualem tantorum temporum & amorum expectationem Deo propriam! O qualis miſericordis peccata dimittere tot annorum commiſſa centurijs, ſi in vno ſeptem dierum poenitentia lamenta ſuſciperent! Deinde ſecundum perpende, cum Noë ſecuram haberet verbi diuini promiſſionem, adhuc ſeptiduo diluuium eſſe diſſertendum hominibus cõceſſum ad conuerſionem, priuſquam illos diluuiò demergeret: in articulo quo Deum audit ſibi loquentem. In articulo diei illius, in proprietate diei illius in puncto diei illius: fugam & ſeceſſum meditaturo de mundo ad locum ſecuriorem, nec verba auſcultat multorum, quòd notat D. Chryſoſtom. quibus ab illis vt delirus ſenex & impoſitor vapulabat: non eſſet cur Dei nam extumeſceret, cuius patientia erat iuſtitia: quatenus ex hoc diſceas, quòd quamuis ſciant vni electiſſe ſe rem habere, imò, aliquando certam habeant de longanimitate promiſſionem, illa tamen non expectetur ſed quàm primum eius vocem audiunt, accurrunt illique veloces obediunt.

X. Electi ſibi ſemper timent.

Hoc in D. Paulo commendatur, illo, inquam, quem Deus nobis exemplum propoſuit & ſignum peccatorum prædeſtinatum: etenim hoc maximum eſt iudicium, ſi quàm primum Dei vocem percipiunt, peccato renuntiant, cui que vocationi celeres obſeperent. E contrario do tibi Pharaonem reproborum exemplar: nam illum ipſum vt talem nobis Deus aſſignauit, vt ait D. Paul. In hoc ipſum excitauit te, vt oſtendam in te virtutem nam &c. Quid non egit Deus cum illo? Quot voces? Quot vulnera? Quot flagra quibus Deus illum conatus eſt excitare? Quia cum illo non vitur patientia, qua non benignitate? Sufficit illi multa patientia. Er quid reſpondit? Maledictus erat coruus, inquit D. Auguſtinus: Habebat vocem coruinam: perpende qualiter Moſes ex Dei nomiſe Regem accedat licentiam populi ab eo poſtulatorus: vno & altero xdit illum flagello, quid reſpondit? Erat, erat, erat idem, tam. O maledicte corve, cum illa tua ſit vox maris profundo demerſus interitus. O tales miſeres miſeriores: Grat inquit ſic illi D. Auguſtinus) er- ce) quibus dies erat, erat, ſuſtus, es coruus, ecce dico tibi, cum facis vocem coruinam accurris ſibi tuius: de temp. anno To, 10.

Rem. 9. 17. XI.

Coruina vox erat, erat, dationis index.

Exod. 3.

D. Avdy. Ser. 164.

nam ille coruus cuius vocem imitari, exiit de arca, & non rediit.

Dubito num aliàs non expendimus modum agendi Vatis Sophoniæ cuius cum non recorderet, minus erit inconnemens illum repetere quam omittere: Proph. hunc contempnere, nostro loquedi modo per plateas transeuntem, qui domum videat in qua ad fenestras transeunt pendentes passerulorum & in superliminari portæ stantem coruum; caput agitat Proph. & ait. Vix tibi domus, actum est de te vires eius & fulera deficiet & collabatur: *Vox cantantis in fenestra, coruus in superliminari quoniam attenuabo robur eius.* Bone Deus vnde queso tale iudicium? Quot sunt qui passeret alunt, alaudas, philomelas, turtures &c. & è fenestris suspendunt, & quot sunt quorum portis insidet coruus canu suo domesticos recitans: imo etiam exteros motibus suis & actionibus, quæ quandoque ita sunt admirabiles vt iudicio pollere videantur? Quæ de causa eius Proph. ruinam prædicet qui tales alit? Magnum hic collo mysterium, Passeret delicias denotant sensuales & carnales, eaque peccata quæ patrat aliquis vt suis placeat appetitibus, iuc carnis, nunc avaritia, nunc superbia. Nec mireris quod illa comparem passerulis, quibus Saluator noster demones comparavit in parabola seminantis; animam considera vitis ultra modum traditam & intellige in domo illius hos canare passerulos. Quam volupe suo delectatur concubinato fornicator, bonis alter alienis, suis odiis alter flagrans & vindictis exarsians: ille suis detractor admirationibus. An tali posset esse remedium? Attende num ad portam cordis id est oris sedeat coruus, attende num ad illam corui vox audiat, *Cras, cras.* Si quando Deus illum vocat, respondeat, *Cras, cras.* Si quando tibi dicit prædicator vt amicam manu mitas & carnis renunties delictis, respondeat: *Cras, cras,* si quando tibi consulat confessionem, respondeas, *Lebtona sancta Cras:* Si hoc sit, infelix attende quod paulatim vires deficiat: antea ablatis diuini favoris fundamentis, tota collabatur in æternam destructa damnationem. Hoc est quo te percellit Deus. Hæc est illa reprobæ calamitas, quod numquam respondeat vel dicat se nolle: numquam dicis quod velis damnari, vel à Diabolo abripi, sed quod non tam cito, *cras,* tempus mihi superest. O coruum fradifragum, *Cras, cras,* Caue tibi, minatur Deus: etenim tibi vita deficiet, vires, auxilium Dei, eiusque misericordia.

Soph. 2. 14

Enc. 8. 13.

ba enucleans: *Misti signa & prodigia in medio tui.* *Exiit in Pharaonem & in omnes seruos eius.* Me- Probatur
minit facinorum Domini in Egypto, quibus in Pharaonem illum Pharaonem cuiusque ministris raone, castigavit. Quæ nec illis signa misit? Et omnia paruum attulerunt vilitatem: quia in domo illa coruus morabatur. *Cras, cras* respondebat reprobis ille coruus: hinc manum suam sustulit Deus & fauorem, hinc misero illi robor attenuatur, vnde pelagi fluctibus absorptus demergitur irreparabilis, quia Pharao, interprete D. Augustino significat *Dispersionem*: nam in quibus est Pharao, vires illorum dissipantur & extenuantur, sicut liberi arbitrij, ita & charismatum celestium, quæ Deus iusto quidem supplicio ab eis retrahit, qui illa sibi à Deo oblata respuunt & aspernantur: *Attenuabo robur corum.* Dicito mihi sinistro sydere nate cum Diuo Augustino cur in diem differas crastinum? An dum pugione vulneraris, fluuque sanguis copiosus, differas in crastinum? Quando domus tua incendio vastatur, an crastinum expectas. Dicito mihi nequissime mortaliu crastinum diem quis tibi promissit? Et licet præscires te in crastinum victurum, nonne satius esset hodie incipere, vt mane hoc posses abfoluisse. Vita tua vel breuis est vel longa: si longa quanto illius pars longior bona fuerit, tanto tibi commodius est: si breuis, consultum est vt bona sit: *Si longa erit, melius bona erit: si breuis erit, bene factum est, vt bona produceretur.* Eia igitur charissime teipsum considera: qua voce loqueris, coruina an columbina? O Magdalena columba residens secus torrentes aquarum lacrymarum, Magda- cuius cantus est gemitus, quid actura? Quid lena cum actura? nisi quod columba, quæ diuina luce, mi- columba serum suum contemplata statum, non inuenit gemit. vbi requiescat, figatque pedem in suorum dilu- uio peccatorum: iam non illi placet conuersa- tio & discursus, non videre & viseri velle, non monilia, non cerussa, non amantius qui domus ostium frequens circumeat: iam nullam in mundo reperit fella requiem: etenim in illo se perditam luget: iam non in seipsa: nam se plurimis plenam dolet incommodis: ad Christum aduolat, vt calumba ad arcem: *Vt cognouit Enc.*

XIII.

Magda-

44 Nisi fallat spectat historiam Pharaonis quam trutinat & euoluit D. Augustino, illa psalterij, ver- P. 134. 9 Hieron. Bapt. de Lanuca, Tom. III.

